



## O radosti ľudskej duše...

Človek je veľmi zaujímavé stvorenie. Má niečo spoločné so zvieratami a rovnako má niečo spoločné aj s anjelmi. A nie je ani zvierat'om, ani anjelom. Keď múdri ľudia chceli túto záhadu vysvetliť tak povedali, že človek je stvorenie Božie, ktoré má niečo zo zeme a niečo z neba, že je telo a duša. Po tomto poznatku sa potom dá ľahko povedať, že máme telo, ktoré patrí tejto zemi a je zo zeme vzaté a máme i nesmrteľnú dušu, ktorá je z neba, od Boha a patrí do duchovného sveta.

Z toho všetkého vyplýva, že človeku nestačí pre radosť a spokojnosť, keď má spokojné iba telo, potrebuje mať spokojnú i dušu. Hovoríme preto o radoostiach tela a o radoostiach ľudskej duše. Mnohí ľudia sú nespokojní, lebo nezažívajú radosť duše, ale iba tela a len túto vyhľadávajú. Je pravda, že telesná radosť patrí k ľudskému životu, ale je značne obmedzená a nikdy nemôže človeka úplne uspokojiť. Trvá veľmi krátko a je závislá na hmotných veciach, ktoré nie sú vždy a všade dostupné. Také veci sú dostatok a kvalita jedla a nápojov, bohatá a pohostinná príroda, krásny fyzický vzhľad, či príjemný hlas, deň alebo noc... Telesnú radosť alebo potešenie je možné ľahko prekaziť. Stačí choroba, poníženie, posmech, alebo duchovná nepohoda a je po radoosti. Medzi telesné radoosti patrí to, čo poteší naše ľudské telo, napr. najesť sa dobrého a chutného jedla, odpočívať v teple pri vode, alebo v príjemnom a lahodnom prostredí, tešiť sa z pohľadu na krásne veci, alebo mať potešenie zo súladu tónov a krásnej hudby. Sú i potešenia telesného sexuálneho rozmeru alebo pôžitok z nadobudnutia majetkov a statkov... Teda všetko to čo poteší a poštekli naše zmysly a cez zmysly i naše srdce. Mnohí ľudia žijú iba pre tieto potešenia a pre takúto radosť, a preto ich voláme telesnými ľuďmi. Človek pre svoj život potrebuje tieto radoosti, ale oni majú svoju mieru, čas i svojo dovolenosť, a preto i svoje ohraničenia, obmedzenia a majú i svoj koniec... Všetky tieto radoosti by mali slúžiť pre celkové dobro človeka. Mali by byť v službe lásky a dobra a nesmie sa človek stať ich otrokom, lebo stráca potom svoju dôstojnosť. Preto hovoríme, keď niekoho premôže sila alkoholu, že je pod obraz Boží, na ktorý je stvorený.

Okrem telesnej radoosti je aj radosť duchovná. Radosť a potešenie, ktoré má naša duša. Je to radosť z poznania, z dobra, z duchovnej krásy a z plnosti srdca... Takúto radosť máme, keď prideme na niečo zaujímavé, alebo keď naša myseľ nájde odpoveď na otázky, ktoré nás znepokojovali, keď objavíme novú cestu, nájdeme novú nádej, alebo máme spokojnosť, že dobre rozmyšľame a správne konáme... Inokedy máme radosť a potešenie, lebo skusujeme niečo dobré, radosť z úprimného a hlbokého priateľstva, dobro ľudí, alebo jednotlivého človeka, ktorý nám dáva istotu, bezpečie, ochranu, alebo v tóni veľkej osobnosti skusujeme niečo povznášajúce. Ako ovocie jej prítomnosti prežívame povzbudenie, poučenie, dostávame chuť, alebo odvahu... Dobro, ktoré nám spôsobuje radosť môže byť aj iného charakteru, ako dobro osoby. Môže to byť aj dobro úspechu, dovŕšenia cieľa, ktorý nás stál námahu a obeť... Dobro a radosť z víťazstva pravdy, spravodlivosti či lásky. Neraz nám slzami zvlhnu oči vo chvíľach takejto duchovnej radoosti a dojatia. Dobrý pocit z vedomia dosiahnutého cieľa na športovisku, na vedeckej úrovni, alebo v medziľudských vzťahoch...

Najväčšiu radosť prežívame vtedy, keď vnímame a cítime dobro z lásky, ktorá sa nám dostáva, ktorou sme my obdarovaní a milovaní, alebo z lásky, ktorú mi rozdáva a ňou obdarúva a milujeme... Ako sme si už povedali, láska nie je slepý cit, je viac než cit a pocit. Ale aj to je pravda, že ovocie lásky sa prejaví i v našom cítení a pocitoch... Keď si všimame mamičku s dieťaťom môžeme nájsť veľa poučného i do tohto, čo práve rozprávame. Dieťa vie prejavíť navonok a veľmi úprimne svoju radosť telesnú i duševnú. Najviac mama, ale aj bežný pozorovateľ, môže vidieť túto radosť. Rozžiarené očka, úsmev na tvári, gestá a pohyby rúk, tváre i celého tela dávajú poznať ako dieťa prežíva radosť. Neskôr i melódia hlasu a dynamika pohybov, živosť a energičnosť pohybov, to všetko hovorí a dokazuje, čo prežíva dieťa vo svojom srdci. Má radosť a potešenie z bežných vecí, keď saje materinské mlieko, alebo dostáva pokrm po lyžičkách... Pozorujeme a vieme, čo sa dieťaťu páči a čo mu robí radosť. Má svoje obľúbené hračky, obrázky a knižky, svoje farby i obľúbené jedlá... Popri týchto radoostiach potrebuje milujúce materinské srdce, náručie mamy a jej objatie, pohladenie i prítulenie. Potrebuje istotu, pokoj, starosť i záujem o neho. Potrebuje jednoducho zažívať duchovnú radosť a spokojnosť z prejavenej lásky.

Pre pokoj, radosť a spokojnosť tela vyhľadávame všetko to, čo nám ju prinesie. A rovnako sa treba starať i o pokoj a radosť našej duše prejavmi úprimnej a opravdivej lásky a vnášaním duchovných hodnôt medzi tých, s ktorými žijeme. Najdôležitejšie je ale pochopiť, že plnú duchovnú radosť človeku môže dať iba Boh svojou láskou, ktorú nám každodenne ponúka a ktorú by sme si mali viac všimáť, ďakovať za ňu a tešiť sa z nej... (Otec Mário)



Báricka na mori.

Dora Rappardová

### **Neboj sa Ja som!**

*V nečasoch, búrkach  
srdce sa desí.  
Temnota vôkol  
Pane môj, kde si?*

*Hľa už sa blíži  
s láskavým hlasom:  
Neboj sa Ja som!*

*Po vlnách kráča  
vznešený Vládca,  
už dvíha ruku hore a  
tíši divé more.*

*Aj víchor zmlkne,  
keď vraví  
tichým hlasom:  
Neboj sa, ja som!*

*To slovo Spasiteľa nech  
v Tebe jasne zneje,  
kým vlna posledná sa  
v bezpečný prístav  
nepreleje.*

*Tam na brehu  
On sám stojí  
a volá známym hlasom:  
Neboj sa Ja som!*

## Najskôr ma vyťahni...



V jednom príbehu sa hovorí, že istý chlapec padol do vody a topil sa. Okoloidúci pán to zbadal a začal ho hrešiť, prečo išiel tak blízko k vode, prečo si nedával väčší pozor. Chlapec, ktorý z posledných síl zápasil s vlnami, zakričal: „Nemohli by ste ma najskôr vyťahnuť? Potom ma môžete hrešiť...“

Správny postup je skutočne takýto. Najskôr podaj pomocnú ruku, pomôž, ukáž, že miluješ, až potom budeš mať príležitosť povedať pravdu a ľudia ju ľahšie prijímú. Pán Ježiš to tak robil, mali by sme sa od neho učiť. Evanjelium dnešnej nedele nám hovorí o „chlapcoch“ — dvanástich apoštoloch, ktorí sa tiež topili. Strhla sa veľká víchrica a vlny sa valili na loď, takže sa už naplňala. Majster však spal na poduške. Samozrejme, že ho zobudili a možno už aj trochu nervózne mu povedali: „Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?“ A jeho reakcia? Dve pohrozenia. Prvé vetru a moru: „Mlč, utíš sa!“ A druhé apoštolom: „Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“ (porov. Mk 4, 35-41).

Postup Pána Ježiša je teda jasný. Najskôr utíšil more, zbavil apoštolov nebezpečenstva i strachu a potom ich napomenul. Neurobil to naopak.

Pri našich stretnutiach s ľuďmi by sme na to nemali zabúdať. Náš vzťah k nim totiž môže byť poznačený tým, že ich hrešíme, napomínáme, ohlasujeme im pravdu, ktorá skutočne je pravdou, ale oni ju ešte nedokážu prijať. Treba jej pripraviť cestu láskou, službou, porozumením. Podávať pravdu bez lásky by bol totiž fanatizmus a podávať lásku bez pravdy by zase bola pastoračná fantázia. Treba pripraviť cestu, treba milovať, ale treba i povedať pravdu. Pravda a láska sa majú vždy stretnúť, mali by byť nerozlučnou dvojicou, pričom predchádza láska.

Matka Terézia našla na ulici zomierajúceho človeka, ktorého si nikto nevšimal. Zomieral v špine, chorobe, v opustení. Postarala sa o neho, urobila, čo mohla, aby mu preukázala lásku, a potom sa ho spýtala: „Veríš v Boha?“ A on jej odpovedal: „Áno. Teraz už verím.“

Možno mnohí okolo nás ešte neveria. Možno preto, lebo sa topia a my im kážeme o tom, akí sú zlí a neopatrní, ako si mali dávať väčší pozor. Keby sme prestali rozprávať a započúvali sa do ich azda už tichého a slabnúceho hlasu, počuli by sme tú dôležitú vetu: Najskôr ma vyťahni a potom ma môžeš aj hrešiť...

MARIÁN BUBLINEC

## Aj ten najbohatší človek zomiera ako chudák

Aj ten najbohatší človek musí všetko opustiť, keď nadíde jeho hodina. Jediné, čo si môže so sebou vziať na svoju cestu, je bohatstvo jeho srdca, láska, ktorou miloval druhých. Bohatstvo peňazí a majetku veľmi často ochudobňuje ľudské vzťahy. Priepasť, ktorá oddeľuje ľudí a premieňa ich na konkurentov a často i nepriateľov, je priepasť medzi chudobnými a bohatými. Kým nad touto priepasťou nepostavíme most, kým ju nezasypeme hlinou, zostanú rečičky o spoločenstve a solidarite iba záplavou prázdnych a nezmyselných fráz. Bohatstvom srdca je úsmev, stisk ruky, srdečné gesto, milé slovo. Aj tá najjednoduchšia vec sa premení na dar. Ten, kto toto bohatstvo nepochopil, hľadá zaň náhradu a upína sa na mŕtve veci. Stále bláznivo hľadá „čosi viac“ a zostáva úplne opustený na chladnom ostrove zvanom „ja“. Smrť je veľkým ohrozením tých, čo sú bohatí. Bohatstvo predstavuje smrteľné nebezpečenstvo. Ľudstvo sa v ňom ľahko utopí. Prečo nám smrť naháňa hrôzu a tak málo sa o nej v súčasnej dobe hovorí? Ak by sme na smrť mysleli častejšie, Naučili by sme sa žiť pokojnejšie a predovšetkým v mieri.

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

### štvrtok 29.júna bude zbierka „Halier sv.Petra“

#### Sväté omše v 12. týždni cezročného obdobia

##### 27.VI. utorok

18.00 + Ladislav Brečan a rodičia

##### 28.VI. streda

18.00 + Štefan Stojkovič a manž. Anna

##### 29.VI. štvrtok – sv.Petra a Pavla-prikázaný sviatok

18.00 Za zdravie a Božiu pomoc

##### 1.VII. sobota

18.00 + Štefan Tešlár a dc. Dana

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

##### 2.VII. 13.Nedel'a cezročného obdobia

8.00 na úmysel

9.15 + Teofil Bednárik a manž. Mária a rodičia  
z oboch strán  
Te Deum na záver školského roka

#### Liturgický kalendár

26.VI. pondelok sv. Ján a Pavol, mučeníci,  
sv. Josémária Escrivá dfe Balaguer, kňaz

27.VI. utorok sv. Ladislav

28.VI. streda sv. Irenej, biskup a mučeník

29.VI. štvrtok sv. Peter a Pavol, apoštoli – slávnosť, prik. sviatok

30.VI. piatok Prvých sv. mučeníkov Cirkvi v Ríme

1.VII. sobota sv. Oliver Plunkett, biskup, mučeník

## Slovo na dnes

**Nie je pravda, je by sa žiadne zázraky nediali. To len my sme sa rozhodli, že ich už nebudeme uznávať.**

Adolf Sommerauer



## TUČNÁ OBÁLKA

Všimla som si už viackrát, že ľudia, ktorí takmer vôbec nepoužívajú slovo náhoda, o to častejšie hovoria o zázrakoch. Nie o veľkých zázrakoch typu uzdravenia zo smrteľnej choroby, ale o tých každodenných zázrakoch, ktorých sme svedkami všetci. Rozdiel je iba v tom, že niekto ich vidí a vníma, iný ich nevidí a nevníma. Dôvody môžu byť rôzne. De Caussade hovorí: „Ak ovláda našu dušu nepokoj, ak je naše srdce roztržité, nemôže vnímať Božie impulzy.“ Na tom určite niečo bude. Kedysi som si dopisovala s kamarátkou, ktorá pracovala na novorodeneckom oddelení. Listy mi väčšinou písala počas nočnej služby. Skladali sa z mnohých krátkych odstavcov, z ktorých každý končil slovami: „Zázraci plačú.“ Ako detská sestra dobre vedela, že nie je také samozrejmé, keď má novorodenec všetky pršteky, dierky a trubičky a všetko mu to funguje. Tým slovom „zázraci“ krásne vyjadrovala - toto nieje náhoda.

Paul Müller o týchto veciach tiež premýšľal a dospel k záveru: „Boh môže bežné udalosti spojiť tak, že sa z nich stanú zázraky.“ Spomenula som si naňho pred časom, keď som dlho do noci sedela nad košom na bielizeň plným listov od rozhlasových poslucháčov. Odpovedať bolo treba len na niektoré. Väčšina tých ľudí písala, len aby požiadala o zaslanie odvysielanej modlitby alebo iného textu. Znamenalo to ale všetky rozlepiť, vybrať, vložiť, zalepiť - a tak stále dokola. Túto prácu by mi normálne robila mamička, lenže tá pred dvomi rokmi zomrela. Keď som už z tej mechanickej práce bola okolo polnoci celá zmátožená, pozrela som sa na jej fotku, z ktorej sa na mňa usmieva, a nahlas jej hovorím: „Bavíš sa dobre? Mala som pocit, akoby sa usmiala ešte viac, čo je samozrejme nezmysel, ale v tú chvíľu akoby mi celkom zreteľne povedala: „Rozlep ešte tú tučnú obálku a už bež spať, aj zajtra je deň.“ Poslúchla som. Z obálky vypadli úplne rovnaké ručne pletené ponožky, aké nám všetkým mamička v posledných rokoch plietla do zásoby, pretože tu vraj večne nebude. Boli mojej veľkosti, od úplne neznámej poslucháčky z Krkonôš. Nikdy som sa v tých reláciách o žiadnych ponožkách ani slovom nezmenila. Zostala som chvíľu „pať“ a potom hovorím: „No, vidím, že sa bavíš skutočne dobre.“ Náhoda? Zázrak? Pozdrav z neba?

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“



## Úcta k rodičom

Prvé tri Božie prikázania hovoria o našom vzťahu k Bohu. Sú to tzv. prikázania prvej tabule. Štvrtým prikázáním sa začína druhá tabuľa Desatora. Jej sedem prikázání je zameraných na poriadok lásky k blíznym.

Štvrté prikázanie „Cti svojho otca a svoju matku“ je ako jediné prikázanie druhej tabule sformulované pozitívne a sľubuje odmenu: „Aby si dlho žil na zemi, ktorú ti dá Pán, tvoj Boh!“ (Ex 20, 12).

### Úcta k rodičom

Vo štvrtom prikázání Boh chcel, aby sme si hneď po ňom ctili svojich rodičov, ktorým vďačíme za život a ktorí nám odovzdali poznanie Boha. Úcta k rodičom spočíva vo vďačnosti a prejavuje sa ochotou a poslušnosťou: „Deti, poslúchajte rodičov vo všetkom, lebo je to milé Pánovi!“ (Kol 3, 20). Hoci poslušnosť prestáva osamostatnením sa detí, ich úcta k rodičom má trvať po celý život. Dospelé deti majú mať zodpovednosť voči svojim rodičom stále, a preto by im mali na základe svojich možností poskytovať hmotnú a morálnu pomoc v starobe či v chorobe, v opustenosti a v núdzi. Úcta k rodičom prispieva k súladu celého rodinného života a týka sa aj vzťahov medzi súrodencami.

### Povinnosti rodičov

Výchova detí nie je ani tak záväzkom či povinnosťou, ako skôr veľkým privilegiom, ktoré majú rodičia priamo od Boha. Právo a povinnosť mravnej výchovy a duchovnej formácie detí sú pre rodičov prvoradé a neodcudziteľné. V nijakom prípade neplatí čoraz častejšie zaznievajúce tvrdenie, že vychovávať má škola. Tá ma len napomáhať pri výchove. Rodičia sú prví zodpovední za výchovu svojich detí.

Rodičia sa majú dívať na svoje deti ako na dar od Boha, ako na Božie deti, a rešpektovať ich ako ľudské osoby. Sú zodpovední za ich evanjelizáciu. Už od prvých rokov života by ich mali uvádzať do tajomstiev viery a zapájať do života Cirkvi. S výchovou detí k viere sú povinní začať už od najútlejšieho veku. Neobstojí názor, že až keď budú deti dospelé, nech sa samy rozhodnú, či budú veriť v Boha. Je nielen poslaním, ale aj povinnosťou rodičov naučiť svoje deti modliť sa a pomáhať im odhaliť povolanie Božích detí.

### Kresťanská rodina

Muž a žena spojení v manželstve tvoria spolu so svojimi deťmi rodinu. Stvorením muža a ženy ustanovil Boh ľudskú rodinu a dal jej základné zriadenie. Všetci členovia rodiny majú rovnakú dôstojnosť. Kresťanská rodina je podľa Jána Pavla II. „osobitným prejavom a uskutočnením cirkevného spoločenstva. Aj z toho dôvodu sa má volať domáca cirkev“. Výchovná činnosť kresťanskej rodiny je odrazom Božieho stvoriteľského diela. Takáto rodina koná evanjelizačnú a misionársku činnosť.



## Vzťahy v spoločnosti

Štvrté prikázanie objasňuje aj vzťahy v spoločnosti. V každej ľudskej osobe by sme mali vidieť syna či dcéru toho, ktorý chce, aby sme ho nazývali naším Ocom. V medziľudských vzťahoch by mali byť zachované zásady úcty, spravodlivosti a lásky.

Štvrté Božie prikázanie nám nariaďuje cítiť si našich vychovávateľov, predstavených a predstaviteľov moci. Tí majú svoje poslanie považovať za službu (porov. Mt 20, 26). Predstavení majú byť spravodliví, predstavitelia politickej moci sú povinní rešpektovať základné ľudské práva každého človeka. Nikto nemôže nariadiť či ustanoviť niečo, čo je proti dôstojnosti osôb a prirodzenému zákonu. Povinnosťou občanov je prispievať k dobru spoločnosti v duchu pravdy, spravodlivosti, solidarity a slobody. Spoluzodpovednosť za spoločné dobro vyžaduje od občana platiť dane, uplatňovať volebné právo a brániť krajinu (porov. Mt 22, 21). Vo svedomí je však viazaný neriadiť sa predpismi občianskych autorít, ak sú v rozpore s morálnym poriadkom (porov. Sk 5, 29).

### Zhrnutie:

- Vo štvrtom prikázaní Boh chcel, aby sme si hneď po ňom ctili a poslúchali svojich rodičov.
- Právo a povinnosť mravnej výchovy a duchovnej formácie detí sú pre rodičov prvoradé a neodcudziteľné.
- Rodičia sú zodpovední za evanjelizáciu svojich detí.
- S výchovou detí k viere sú rodičia povinní začať už od najútlejšieho veku detí.
- Rodina je domáca cirkev.
- Štvrté Božie prikázanie nám nariaďuje cítiť si našich vychovávateľov, predstavených a predstaviteľov moci.

*Tematický cyklus pripravil PAVOL BZINA*

## Dojem

Domnievať sa, že kúpou slovníka som sa naučil cudziu reč a získaním atlasu som spoznal svet, je takisto naivné, ako sa domnievať, že svadbou v kostole si poistím šťastné manželstvo alebo krstom vyrastie z dieťaťa bez kresťanskej výchovy slušný človek.

Také uvažovanie je buď znakom pýchy, alebo rozumovej obmedzenosti. Koniec koncov, pýcha a hlúposť boli vždy siamskými dvojčatami.

### Inými slovami...

*Účasťou na bohoslužbách  
sa nestávame lepšími  
ako tí, ktorí na ne nechodia,  
ale skrze plody bohoslužieb  
sa máme stávať lepšími, ako sme.*

*Max Kašparů „Inými slovami“*

## bl. Ján Martin Moya

17. jún

Vzdelávanie chudobných mladých ľudí aj misie v ďalekej Číne — tieto ideály ovplyvnili život francúzskeho kňaza Jána Martina Moyeho, zakladateľa rehole sestier Božej prozreteľnosti.



Prišiel na svet 27. januára 1730 ako šieste z trinástich detí v hlboko veriacej roľníckej rodine vo francúzskej dedine Cutting. Už počas štúdií v jezuitskom kolégiu a neskôr v seminári v Metz preukazoval veľkú zbožnosť, ale aj zložitú povahu. Bol náročný nielen na seba, ale dokonalosť vyžadoval aj od druhých. Ako kňaz sa snažil najmä o formovanie dospelých. Preto zhromaždil horlivé ženy, ktorým záležalo na spásu duší chudobných dievčat a chlapcov a boli ochotné obetovať sa za nich. Tieto sestry-učiteľky mali zložiť sľub Bohu, že budú vyučovať mladých a katechizovať dospelých bez nároku na odmenu. Žili osamote na vidieku a nemali osobitné rúcho. Hoci boli bez pravidelného príjmu, Boh sa o ne staral. Preto ich Ján Martin Moya nazval sestrami Božej prozreteľnosti. Napriek

dobrym výsledkom však táto iniciatíva nenašla vo vtedajšej spoločnosti pochopenie. Osamote bývajúce ženy odkázané na dobročinnosť druhých budili u niektorých pohoršenie. Preto biskup zakázal zakladanie ďalších škôl. Ján Martin Moya s pokorou prijal jeho nariadenie a rozhodol sa, že sa stane misionárom. Po mnohých ťažkostiach 30. decembra 1771 skutočne opustil Francúzsko a začal pôsobiť v čínskej provincii Sečuan. Mal už štyridsať tri rokov, ale onedlho zvládol cudzí jazyk a naplno sa začal venovať misionárskej práci. V tom čase boli kresťania v Číne tvrdo prenasledovaní a zahraniční misionári denne riskovali svoj život. Aj Ján Martin Moya bol nejdeden raz mučený. Počet veriacich v oblasti nebol veľký a on si uvedomoval, že domáca cirkev musí vyrásť na solídnych základoch, preto sa venoval najmä kresťanskému vzdelávaniu. Založil spoločnosť podobnú tej francúzskej a napísal novú modlitbovú knižku. Číňania mali totiž k dispozícii iba starý modlitebník, napísaný síce v peknej, no bežnému človeku nezrozumiteľnej reči. Knižka Jána Martina Moyeho sa s malými úpravami používa dodnes. Takisto sa venoval výchove domáceho kňazského dorastu, pre ktorý založil seminár. Roku 1783 po desaťročí namáhavej práce sa vrátil do vlasti. Svoju pozornosť rozdelil medzi vedenie sestier Božej prozreteľnosti, farské misie a podporu diela v Číne. Na sklonku života musel utiecť pred náboženským prenasledovaním z Francúzska a uchýlil sa do nemeckého Trevíru. Tu pomáhal v nemocnici pri opatere nakazených na týfus. Sám sa chorobou infikoval a 4. mája 1793 jej podľahol. Pochovaný bol v spoločnom hrobe s ďalšími obeťami. Pápež Pius XII. ho 21. novembra 1954 vyhlásil za blahoslaveného.

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ

[www.kjs.sk/vistuckelisty](http://www.kjs.sk/vistuckelisty)

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice  
Vo Vištuku

**25.VI.2006**

12345678901234567890123456789012345667890 12345678901234567890123456789012345667890